

Posudek bakalářské práce Jana Gregara „Vliv sjednocené a rozdělené vlády v prvním funkčním období Braracka Obamy“

Cílem předložené bakalářské práce je aplikovat přístup D. R. Mayhewa, který v USA zkoumal efekt sjednocené a rozdělené vlády na objem přijaté legislativy (a další fungování amerických institucí) v poválečném období, na první funkční období prezidenta Obamy. Již při letném pohledu se však čtenář musí ptát, co nám taková aplikace může přinést. Rozhodně nemůže jít, jak tvrdí autor práce (s. 39), o empirické ověření „části Mayhewovy teorie týkající se rozdílu v přijímání významné legislativy v podmínkách rozdělené a sjednocené vlády.“ Pokud Mayhew nachází nějaký *dlouhodobý* trend ve svých longitudinálních datech z poválečného období, jen těžko lze tento trend ověřit na základě pozorování, která pocházejí z *jednoho* prezidentského období. To je problém, s nímž se potýká i autor práce, když v závěru tvrdí, že z jeho závěru pro danou teorii spíše nic neplyne (předposlední odstavec na s. 45). To je sice správný závěr, ale ten bylo možné učinit hned na počátku celého procesu psaní. V rámci své obhajoby by tedy autor měl vysvětlit, co bylo jeho cílem a jaké závěry a pro koho z jeho práce vlastně plynou.

Primární cíl, jak jej chápu nyní, nepovažuji za dobře stanoven. O jeho banálnosti vypovídá také to, že s určitou nadsázkou je jeho podstatou vlastně srovnání dvou čísel. Tomu odpovídá i rozsah vlastního analytického „jádra“ práce, které se nachází na necelých šesti (!) stranách textu. Většinu práce tvoří přehled různých teorií a diskusí efektu sjednocené a rozdělené vlády, což je sice legitimní cíl, nikoli však deklarovaný cíl této konkrétní práce. Z této rozsáhlé teoretické části do analýzy – mimo replikaci Meyhewa – nic nevstupuje.

Struktura práce není zcela logická, nejprve se seznamujeme s částí recepce práce D. R. Meyhewa a teprve následně s jeho teorií. Problémů je zde více, ten hlavní věcný spočívá asi v tom, že nás sice autor zevrubně informuje o kritické recepci Meyhewovy práce, ale sám si z ní nic nebere a ve svém přístupu tak opakuje původní postup, na jehož problémy sám upozornil v teoretické části. Dále: prezentace dostupné literatury je organizována „podle jmen“, což neumožňuje srozumitelný přehled jednotlivých argumentů a protiargumentů. V tomto ohledu by bylo bývalo lepší, kdyby byl autor schopen prezentovat

intelektuální mapu pozic v diskusi spíše než postupnou soupisku autorů. Práce obsahuje některá tvrzení, o jejichž správnosti lze pochybovat, např. když prezentuje politický systém USA jako příklad konsenzuálního modelu (s. 9). Možná se ale jedná jen o neobratnost ve vyjádření.

V kontextu jiných studentských prací má ale tato také určité silné stránky. Práci nelze upřít srozumitelnost a jasnost. Jejím hlavním přínosem je, že do českého kontextu uvádí výzkum, o němž se běžně spíše nediskutuje. V tomto ohledu text práce určitě přináší něco nového, byť tak činí mimo rámec svého hlavního výzkumného cíle.

Vzhledem k uvedenému doporučuji práci k obhajobě s hodnocením *dobře*.

Ondřej Císař